

[Christmas Møller.]

Det tredje Spørgsmaal er, om Koncessionen skal forstaas saaledes, at Staten ikke selv ved Siden af Koncessionshaveren kan indvinde Raastoffer i Danmarks Undergrund, men at virkelig kun Koncessionshaveren og ikke engang Staten kan gøre det.

Vi har lært af Aarene siden 1932, af Begivenhederne og Udviklingen, at man skal have saa megen Magt som muligt med sit eget — et Argument foruden den Række af Argumenter, jeg tidligere har fremført mod Loven. Det konservative Folkeparti vil være villigt til at yde betydelige Ofre for at komme ud af denne Sag. Vi er derfor overmaade tilfredse med, at Statsministeren ikke har afvist Forhandling om Sagen, og vi haaber, at en saadan Forhandling kan føre til det forønskede Resultat; saa vil vi særdeles gerne lade Fortiden ligge og alene beskæftige os med Nutiden og Fremtiden.

Vilhelm Rasmussen: Med Hensyn til det foreliggende Forslags rent formelle Behandling her i det høje Ting skal jeg paa mit Partis Vegne ganske henholde mig til, hvad den højtærede Statsminister har sagt. Vi vil selvfølgelig ikke modsætte os, at der til nærmere Oplysning for dem, der er interesserede i denne Sag, nedsættes et Udvalg, men naar Det konservative Folkeparti har formet sit Forslag saaledes, som det foreligger, maa jeg dog bemærke, at det, saa vidt jeg kan se, i sin nuværende Form er fuldkommen overflødig. Hvis vi sætter, at den høje Rigsdag vedtog dette Forslag, er det ikke alene saadan, som den højtærede Statsminister siger, at alle bestaaende Love vedrørende Undergrunden stadig staaer ved Magt, men den højtærede Statsminister vil i Kraft af den oprindelige Lov af 1932 § 1 selvfølgelig, hvis han finder, der er saglige Grunde til det, kunne foranstalte nærmere Undersøgelser af den danske Undergrund. Det vil da være nødvendigt for Ministeren ved Forslag paa Finansloven at skaffe sig de nødvendige Midler, hvad han vil kunne gøre, hvis han har Hensigten.

Derfor kan jeg ikke se rettere, end at Forslaget, som det foreligger, i enhver Henseende er fuldkommen overflødig. Men det kan altsaa give Anledning til, at Sagen drøftes. Men saa maa man rigtignok ogsaa være paa det rene med, at det her drejer sig om store Penge. Vi ved fra hvad der er foretaget, at en enkelt Dybdeboring — og man har her i Landet jo ikke boret fuldt til 1 km.s Dybde — koster ca. ½ Mill. Kr. Man ved endvidere, at en elementær Un-

dersøgelse af, om der i Koldingegnen skulde være tilstrækkeligt af Værdier, som det er rentabelt at udnytte, vil kræve i alt 8 Boringer, det vil sige en Investering af 4 Mill. Kr. Men dertil kommer, at disse Boringer medfører en ganske overordentlig stor økonomisk Risiko, og da Det konservative Folkeparti ved sit Forslag har vakt fornyet Interesse, vil jeg dog gerne fremsætte et Par Bemærkninger af rent saglig Art om, hvad det her drejer sig om.

Øvre i U. S. A., hvor der unaegtelig findes meget Petroleum, har man foretaget i alt 835 000 Boringer — 835 000 —, hvoraf, siger Forfatteren, Semjonov, til Bogen „Jordens Rigdomme“, sikkert Halvdelen har været Nitter. Alene i 1934 — det er det sidste Aar, for hvilket jeg har Tal — borede man 14 000 nye Huller. Det høje Ting ser derfor, at man maa have et meget stærkt begrundet Haab om, at der dog kommer nogen Olie af nogen af Hullerne for at investere Kapital i denne Sag. Hvis man tror, at man bare behøver at bore et Hul for at faa Petroleum, tager man i høj Grad fejl. Der er i Tusindvis af Borehuller, der ikke giver en eneste Draabe Petroleum.

Et andet Eksempel til Belysning kan jeg hente fra Tyskland, hvor man begyndte Arbejdet i denne Sag i 1862. Til at begynde med var Resultatet overmaade ringe, men i 1881 var man saa heldig at støde paa Springpetroleum, altsaa Petroleumen sprang paa lignende Vis som Vand fra et Springvand, og det gav indtil 65 t i Døgnet. Det vakte, som enhver forstaar, en overordentlig levende Interesse i økonomiske Kredse, og der dannedes en stor Mængde Selskaber, i alt 360. Men allerede i 1883 var man naaet til det Resultat, at man fik mere Vand end Olie af 360 Selskabers Borehuller. Saa kom der, som man forstaar, en Reaktion; men i 1920 begyndte man igen i Tyskland og fuldførte i det Aar 10 Dybdeboringer, om hvilke min Kilde siger: Men de gav kun højest ubetydelige Resultater. Efterhaanden, siger han, havde derfor alle Skattesøgerne baade tabt Taalmodigheden og Pengene, og Selskabet, der virkede, gik fallit.

Alligevel bores der nu i det nordvestlige Tyskland og helt nær ved Danmarks Grænse med stor Energi, idet man først søger at finde de tidligere her omtalte Salthorst og derefter, om det skulde være muligt, i Nærheden af dem at finde Petroleum og andre værdifulde Stoffer i tilstrækkelig Mængde. Men man maa jo ned i meget store Dybder. Det dybeste Borehul i